

Abstrakt

Tato diplomová práce mapuje výuku praktických přírodovědných aktivit během vynuceného distančního vzdělávání v období pandemie covid-19. V teoretické části distanční výuku definuji a zabývám se jejími charakteristikami, ke kterým například patří chybějící fyzický kontakt, využití komunikačních platforem, synchronní a asynchronní způsob výuky, určitá nutnost samostatnosti a potřebná úroveň digitální kompetence. K získání dat byly sestaveny anonymní dotazníky pro žáky a jejich učitele přírodovědných předmětů (přírodopisu či biologie, chemie, fyziky). Otázky byly otevřené, uzavřené s výběrem možností nebo hodnot na škále. Výzkumný vzorek se skládal z 543 žáků a 24 učitelů ze základních škol a gymnázií v Praze a Středočeském kraji. Odpovědi jsem rozřadila do kategorií a spočítala četnosti. U škálových odpovědí byl zjištěn průměr, medián, minimální a maximální hodnota. Pro otestování nezávislosti mezi odpověďmi na vybrané otázky jsem použila Pearsonův chí kvadrát test nezávislosti. Ukázalo se, že učitelé při distanční výuce zadávali méně praktických aktivit, jako jsou pokusy, pozorování a tvorba, než bylo pro ně běžné při prezenční výuce. Naopak větší pozornost dostala práce s textem. Ze sledovaných metod byla podle žáků nejvhodnější tvorba. Většina učitelů vedla hodiny kombinací synchronního i asynchronního způsobu. Podpora vedení školy byla dle učitelů spíše dostatečná. Ačkoli žáci preferují prezenční formu praktických aktivit, distanční aktivity mohly být motivační a sloužit jako možnost odpoutat se od obrazovek monitorů.

Klíčová slova: distanční, praktické cvičení, praktikum, online, on-line, biologie, laboratorní cvičení, distanční výuka, online výuka, praktické aktivity, pandemie, covid-19, učitelství, základní škola, gymnázium